מאי כתר פתיחה אזליכן

וו"ל סרא"ש הקשיהראב"ד פל גיי זו ועל פירוש זה

שלא מצינו בשום מקום שתהא הכרכה נפסדת בשביל חסרון כווטה אפיי

כלה שום כוונה סכרכם עולה לו כ"ששסוה מחסניין

כלל אפי בבואם ללמוד דרך מקרה דשכהא נידים וקשב כפה משום דכיון דמלות הקריאה כל היום הממדא הוא וביקול משום בשכהא

היה הותה הברכה שבבקר פוטרת כל

מה שיקרא ביום אלו הם דברי כ' ילחק

ז"ל: נאבר מורנו הרב נר"ו דחכתי

איכא למידק דהא חזיכן בצילית ותפילין

שמנותן כל היום ואפ"ה אם חלץ אותן

וחזר ומניחן פעם החרת לריך לברך

ובנינית נמי אע"פ שמנותו כל היום

אע"פ שמצות הקריאה כל היום היה

לו לומר שיברך ברכת התורה בכל

פעם ופעם ונראה לו להרן שאינו

דומה זה לוה מפני שהתפילין כשחוללן

או הנינית כשמפשיטן מעניו נגמרה

מלותן ולפיכך כשחוזר ומניחן פעם

אחרת מצוה אחרת היא ולריך לחזור

ולברך אכל בקריאה כשקרא פעם

ברטת סתג שין כו שיר ו'ת סי' רע : כרכות טור

ג) ברכת : ד) ולה תפשוע

רכות ערכית

כי פתה כזו סיים כזו ינה: ס) כ"ב והינו

לחורה ולישראל: פתח בדשכרה . בחחלת "ח פי פג: הברכה פתח על מנח לומר שהכל נהיה בדברו וכיון שהגיש למלך השולם נזכר שהוא ק"ב עור ה"ח יין:וסיים בדחמרה שהמר צורה פרי הנפן: פשיטא שיצא דהא אפיני שיים כל הברכה בדשיכרא שאמר שהכל נהיה בדברו יצא: אלא הא קא מיבטיא לן פתה בדחמרא אדעתא לומר בפס"ג וכשהגיע למלך העולם מכר שהוא שכר ואמר שהכל נהיה בדברו: מאי בתר פתיהה אזלינן שפתה אדעתא לומר בפה"ג והוי כמו שסיים כך ואין ברכה זו מוליהה מידי (ג) שכר שחיט מין גפן: פתח בשחרית חדעתה לומר יולר אור: וסיים כשאמר מלך פעה וסיים פתיחתו אשר בדברו מעריב הברה ערכים: ינא · (ד) שהרי מזכירין מדת יום דאפינו בלילה ומדת לילה ביום כדאמריי לשיל נמלא ילו(ב) חינוא: משיקרא כי פתח של מנת לומר אשר בדברו מטריב ערבים היה דעתו לומר גולל אור וסוי כאלו פתח אדעתא דפחרית וכן סיפא יניה לממרה והוי כחנו פתח חוש מו זשות היים פתח : מכרה דלגבי היפכה דלעולם הדעתה דתרוייהו פתח : ופתח ברכה אחרונה - בדנהמא על דעת לומר ברכת להם דהיינו על המחיה ועל הכלכלה

נס פירושו זהחתיל אדעת׳ ילימה יוצר הור מפריכ בתלויי באמ

א) עול בנ

-3:53

בפירב"י בלכו השולם

הקרואה שקורא אח"כ אלא כשקורא מיד אבל ברכת התורה שתקטהו לחיוב קריאת התורה פוטרת כל היום ואין לריך לברך לכל פעם ופעם 🛪 כתב החירה שתקטהו וודע שיקרא אבל אדם אחר שאינו יודע אם יקרא אם לאו אינו מברך לפונה שיקרא עב"ש בשבא במקרה ללמוד היה לו לברך כיון שמתחלה נר פצוה לה נתכוין להמרה על קריחה שיקרה להתום אינו רשאי שלא להתום: א*פשיטא לד ביום הלה שנה העולם שלה לברך סיים בדשכרה ינה דתנן רפפייף של כלם אם אמר שנ"כ יצא אלא נקט כסא

היכא דנקים כסא דהמרא בידיה וקסבר דשכרא הוא פתח ובירך בדשכרא וסיים בדחמרא יצא (ל) ואפילו סיים בדשיכרא יצא דתנן ועל כלם אם אמר שהכל נהיה בדברו יצא אלא היכא דנקים כסא דשברא בידיה וקסבר דחמרא הוא פתח בדחמרא וסיים בדשכרא מאי בתר פתיחה אזלינן או בתר חתימה אזלינן ולא איפשימא ב ולקולא ל עבדינן ולא מהדרינן ליה דספיקא דרבנן פלכולא תניא בשחרית פתח ביוצר אור וסיים 🕫 במעריב ערבים לא יצא פתח במעריב ערבים יסיים ביוצר אור יצא בערבית פתח במעריב ערבים וסיים ביוצר המאורות לא יצא פתח ביוצר אור וסיים במעריב ערבים יצא כללו של דבר הכל הולך אחר חיתום ברכות:הכל לאיתויי פאי לאיתויי היכא 'דאכל יי תמרי וסבר דנהמא אכל פתח ובריך בדנהמא

וסיים ג ברתמרי יצא אי גמי סיים בדנהמא ד יצא מאי מעמא תמרי גמי מיון זייני אמר רבה בר (₃) הנינא סבא משמיה דרב כל "שאינו אומר אמת ויציב פ בשחרית

חחת עדיין לא ננמרה מלותה שהיא כל היום ולפיכך כשקורא ותוזר למטיתו הוא חוזר ואין לריך לחזור ולברך ואפילו כשקורא בלילה לא נאמר שהלילה מהיום האחר הוא שילטכך לחזור ולברך שחף על פי שבשחר הדברים אנו חומרים היום הולך אחר הלילה גבי הקריאה הלילה חולך אחר היום ובדאמרינן בירושלמי אמר ר' יוחגן אנן אנירי דיממא אנן יופיגן ביממא ופרעינן בליליא כלומר מי שהוא שכיר אין לו להתבטל ממלאכתו כל במים פתיחם היום וכיון שכן ואנחט מטיה עליט לקרוא כל היום אם כן אט כמו פועלים שאין לנו להתבטל מהקריאה ומה שאנחנו מתבטלין ממנה ביום הוא כמו הלואה אלליט ואנחט פורשין אותה בלילה הנה שקריאת הלילה היא מהיום ההוא ולפיכך בברכה שבירך בבקר להפטר ממה שלומד ביום באותה ברכה נפטר גם כן במה שלומד בלילה: **וכיוצא** בזה הורה רבי יעקב ז"ל לענין סוכה שאמר שאינו מברך כשנכנם לישן בה מפני שמא לא יוכל לישן והויא בהכה לבטלה וב"ת יברך בשטה שמתחיל להתנמנם שמא באותה שעה אין ידיו נקיות דידים עסקניות הן ושאלו לו א"כ היאך ישן בה בלא ברכה אפשיב שהברכה שמברך בשעת אכילה פוערת הכל עד אבילה הכיר שהוא יין וגמר הברכה כראוי וסיים בפה"ג ילא כיון שהתם כראוי וכי וכן מפרש באידך ברייתא בשחרית פתח ביולר אור וכו' (א) ר"ל ב החום ור'ם פליצ שהיה מכיר שהוא יום והתחיל בא"י יולר אור (ה) ואחר שהתחיל נתבלבלה דעתו וחתם בא"י המעריב ערבים פתח במעריב ערבים וכו' פירש דמתחלה הכיר שהיא לילה והתחיל לומר מעריב ערבים ובינתים שכח וחתם בא"י יולר המאורות לא ילא כיון שחתם בטעות שהכל הולך אחר החתימה כדמפרש ואזיל ומאי דמדמי להו הלמודא אהדדי משום דכמו דלעיל אזליכן בתר חתימה ולא חיישיכן למה שנתבוון בטעות בשעה של החיל הברכה הכא נמי אוליכן בתר חתימה ולא חיישיכן למה שאמר ההתחלה בטעות ואם היה שחרית ופתח במעריב וסיים ביולר המאורום ילא ולפי זה הפי׳ יש לשאול מאי דאמרינן אלא היכא דנקע כהא דשכרא בידיה וקסבר דחמרא הוא פתח בדחמרא וסיים בדשכרא מאי בתר פתיחה אולינן או בתר חתימה אולינן ולא איפשיטה ואם איתא שאינו אלה במחשבה אמאי לא אפשיטה שאט"ש שכוונתו היתה לברך בטעות של היין מה בכך הרי נעשית המלוה ומלות איכן לריכות כונה ולפי מה שפסק הרי"ף ז"ל (בפ"ג דר"ה ד' כה.) דמלות לריכות כוונה אתי שפיר - דמשום הכי אמרינן בתר פתיחה אזלינן שלא נתכוון לברך על שכר ולא ילא דמלות לריכות כוונה או בתר התימה אזליכן וילא שהיתה החתימה כראוי: אבונה רבינו האי גאון זכרונו לברכה והרבה מן המפרשים פסקו דמנות אינן לריכות כונה וקשה להם דהוה לן למימר שאע"פ שלה נתכוון לברך על השכר מתחלה כיון שנעשית המלוה ילה והמחי לה היפשיעה וי"ל דהפי" מי שסובר דמלות חינן לריכות כוונה ה"מ בדבר שיש בו מעשה שהמעשה הוא במקום כוונה כגון נפילת לולב (סוכה ד' מב.) דאמרי' מדאגבהו נפק ביה וכן כל כיוצא בזה אבל במלות שתשיה בלמירה (ו) בלבד ודאי לריכה כוונה שהאמירה היא בלב וכשאיט מכיון באמירה ואינו טושה מעשה נמלא כמי שלא עשה שום דבר מהמלות: בריבר שמואל ז"ל סובר שאע"פ שתנות אין לריכות כוונה וילא בדיעבד זהו כשעושה המצוה בסתם אבל כשמתסיין בידיעה שלא ללאת ודאי אינו יוצא והכא מהאי טעמא לא איפשיטא משום דקסבר דחמרא הוא ופהח בדחמרא ונהכוון שלא לנאה משברא כלל אלא מהמרא ומזה הטעם אומר שנוהגין העולם להבדיל בביתם במולאי שבת אַע"ש ששמעו הם ונשיהן ובני ביתם ההבדלה בבהכ"נ ואין הברכה לבטלה מפני שבשעה ששמעו אותה בבהכ"ל היתה כוונתם שלא ללאת בה כי אם באותה שמבדילים בביתם והכא נמי כיון שנקטון שלא ללאת אלא מן היין לא

ילא: מרקר ברוב של מפרש בענין אחר שפתח בדשכרא וסיים בדחמרא ילא ר"ל שגמר כל הברכה כמו אם היה שכר ואח"ב סיים ואמר בפ"ה קודם ששתה כגון שאמר בא"י אמ"ה שהכל נחיה בדברו ובפ"ה ילא כיון שסיים כראוי ואפי' סיים בדשכרא כלומר ששתה מיד שאמר שהכל נהיה בדברו ונמלא שהיה הסיום כמו בשכר ילא אלא היכא דנקט ככא דשכרא בידיה וקסבר דחמרא פתח בדחמרא וסיים בדשכרא כגון שאמר הרוטי אבשי שם בא"י אמ"ה בפ"ה ושהכל נ"ב מאי בתר פסיחה אזליכן כלומר אהר מה שאמר בתחלה בפ"ה ולא ילא שהברכה לא היתה כלום או אחר מה שאמר אבשי שם כהה בדברו ונתנת קהה הסום כמו בשני יות ומנו השירו של היות של היות במינה בא"מ אמ"ה בב"ה ולא ילא שהברכה לא היתה בלום או אחר מה שאמר ומינה של אמר בתחלה בפ"ה ולא ילא שהברכה לא היתה בלום או אחר מה שאמר היות השם שם מינא אמר במינה בשני של אמר היות השם שם מינא אמר היות השם שם מינא אמר במינה במינ מרה של בסוף שהכל והברכה נאמרה כראוי וילא ולא איפשיטא וכיון דלא איפשיטא ה"ל ספיקא דרבנן ולקולא דמספיקא א"א ברכה לבטלה והאי אידך.
מרה (א) בסוף שהכל והברכה נאמרה כראוי וילא ולא איפשיטא וכיון דלא איפשיטא ה"ל ספיקא דרבנן ולקולא דמספיקא א"א ברכה לבטלה והאי אידך וכן כולה על זה הדרך כמו שכתבנו למעלה לפירש"י ז"ל ויש קושיא לדרך הזה דבגמרא חזיכן דמדמי הני ברייתות אהדדי ולזה הפירוש אינן דומות דחיתום האמור בכאן ר"ל חיתום מדבר א' בלבד או מיולר המאורות או ממשריב שרבים וחיתום האמור למעלה הוא שבסוף אמר מענין אחד יונר ובאמר ובאותה חתימה עלמה אמר מתחלה מענין אחר ונמלא שבין בא"י ובין החתימה עלמה מפסיק ולפיכך נראה שהפירוש האחר הוא יותר עיקר: ואנו"ם שההלכה מתפרשת בדוחקלפי ר"מ ז"ל אפ"ה לענין הדין נרחין דבריו ואם חירע מעשה כך שאמר על היין בה"י אמ"ה שהכל נהיה בדברו בפ"ה ינא וכן על השכר אם אמר לדעת יין בא"א אמ"ה בפ"ה שהכל נ"ב ינא וכן ביולר אור אם חתם בשחרית בא"י המעריב

מעריב צרבים יוצר המאורות יצא ולא נחוש להפסקה מפי מ"ז הרב נר"ז: (ז) אי"ב סיים בדנהמא כלומר שבמקום ברכת הען ועל פרי הען אמר ברכת המזון יצא דתמרי גמי מיזן זייני ולפיכך יוצא בבה"מ אדתמרי משא"ב בשאר פרי שנ ה' מינין ואמרו רבני לרפת ז"ל שגם על היין אם שתה אותו ושכת ובירך בהמ"ז [במקום] על הגפן ועל פה"ג ילא וכן נראה בפירוש בסוגייה הגמ' דאמרי' התם (דף לה:) דחמרא סעיד ומשמח והויכן בה אי הכי ניבריך עליה שלש ברכות ומהדרי׳ לא קבעי אינשי עליה דמשמע דמן הדין היה לברך עליה לכתחלה כמו על הפת אלא משום דלא

הבעינו

לם. אחרי שכחבתי זם מצאתים כסובן במקצת טסמי סלפות הרב ז'ל זי'ל זה שלא הזכיר הרב ז'ל דין אכל נהשמ פתה בדחמר וסיים בדוכמה לפי שכבר הזכיר דין בקט כסא דשיפרא פתח בדחמרא וסיים בדוטמרא וחיים בפייך דשבדינן לקולא אלל הזכיר דין אכל המרי לאשטשי אלפי המת בדומאו לחיים בדישמא וא דתמרי נמו מידן דיני כללא דמשמא עק עם כאא דמתיא אפי במד שדבילא וסיים בדשיכלא זכין אל זכן אכל מתרי אפיי ספת בדוכמה וסיים כדומאו וסיים דנקט כסא דשיכרא פתה בדחמרא וסיים בדשיכרא ולא פתא בדשיכרא ואים בקחמרא לא

פיסקא לחמום אינו רשאי זכו': גם' פשיעא היכא דנקיע זכו'. נשאח הלכה זו משוכשת בהלכות הכל ז'יל
זכן היה לו לכתבה פשיעא היכא דנקיע כסא דמתרא בידים וקסבר דשיכרא הוא פתח בדשיכרא וסיים
זכך היה לו לכתבה פשיעא היכא דנקיע כסא דמתרא בידים וקסבר דשיכרא הוא פתח בדשיכרא וסיים
זכדתתרא את דאפיר שיים בדשיכרא לא דלתר משל של את שהיים ילא לאל מען כסא דשיכרא וקסבר
דבתרא היא האו של התרא אתים בדשיכרא לא היא היכא דאכל מתרי וסתה בדנכתא וסיים בדומתרי ולא דאפי יטים בדנכתא

ערבים דלה משמע הדעתה דיוצר הור הלה שהמר יוצר הור דומיה דסיים במעריב ערבים הלכך נראה כגי' רב אלפה

ספן מיחס פב יני מפס פשיטא היכא דנקט כסא דחמרא כידיה וקסכר שכרא הוא פתח וכירך שכרה היה שפני זכיכו בדשכרת וסיים כדהמרת יצת דתפרי סיים בדשכרת ילה וכו' וזו פירושה פתח ובירך בדשכרה שהמר שנ"ב ונחכר שהיה יין וחמר בפסיג ג'יכ וכוהים אמירתו כא"יו אמ"ם שנ"כ בפס"ג ילא דאפי' סיים ינה לומו בפס"ג יצה דתנן ועל כלס וכו׳ הלה סיכה דנקע כסה דשכרה כידים וקסבר דחמרה סוא פתח בדחמרא ואמר נפים וסיים בדשכרת שאמר גם שריב מאי בתר פתי הם אליק ולא כור כרכה או כתר התימה ברכה או בתר התימה אוליכן והוי ברכה וכיון דלה אפשיפה אוליי לקולה

> ערו וכתכו דנה יצה ומהדריכן ליה: לשון ריא"ז על השכר בירך על השכר ברכה של יין אעים שהיה דעתו שניין חשיפ שסים דעתו בפתיחתו לברך על סשכר הוחיל והוציח מפיז כרכת היין לא יצא זצריך לחזור ולברך כמו שביחר מחים שכיל:

ולא מהדרינן ליה עכ"ל:

לשון ריא"ז ל לחס ה ב הכל לחס וכסכור שאכל תמרים ופחח לכרך על דעת תמרים והוליה מפיו ברכת הזן ס"ו ספה בתלמוד ונכחה בעיני שלריך לחזור ולברך מספה לפי שברכה מהרונה מפה תורה עכ"ל:

ד כתב הרה"ש עוד המרו ד כתב הרהים עוד נגנו. בשם רבני לרפת שחפיי לה אתר אלה ברכת הזן בלבד ביו על היין בין על בלבד בין על סיין בין על סתמרים יצא [ואע"ם שאין כה אלא מפין הזן בלבד] וכברכת על סען יש כה מעין שלש כרהה (דדיקה) חם סיים הצרכם ברוך אתה ה' אמים הזן את הכל דא"א לברך אחריו אלא צרכם אחת אבל אם אתר כל נוסח הברכם עד בא"י כל נוסח הברכם עד בא"י כזו ולה חתם ועל שהנחלת לאכותינו ארן המדה טובה ורחבה סון סוא במקום על סעק ועל פרי העד ע"ל :